

Škola naruby

Jméno a příjmení: Sofie Juchelková

Věk: 11 let

Prohlášení - při psaní slohové práce nebyla použita nápomoc umělé inteligence

Popletený experiment

Ahoj, čtenáři, dneska vám budu vyprávět příběh o třech kamarádech, kteří svou školu obrátili vzhůru nohama. Tak dobře poslouchejte.

Začalo to jednoho normálního školního dne, kdy se jako vždy tři kamarádi, Viktorka, Anička a Adámek, sešli ve své třídě 6. B. První hodinu měli mít laboratorní práce. Mysleli si, že to bude dost velká nuda. Ale nakonec je práce s mikroskopem moc bavila. Nechtěli, ať hodina skončí. Po zazvonění všechny tři děti rády pomohly panu učiteli Novákovi uklidit těžké školní mikroskopy. Když je uklízely do skříně, z nejvyšší poličky na ně spadla těžká stará a zaprášená kniha.

„Co to asi je?“ zeptala se Viktorka. Moc jí to zajímalo, protože měla knížky ráda.

„To nevím, ale vypadá to jako knížka nějakých školních experimentů,“ řekla Anička.

Děti knížku otevřely a hned na první stránce se na ně usmál experiment: Jak školu obrátit naruby. Děti se na sebe podívaly a hned o dalších přestávkách začaly plánovat, jak experiment provedou. Nikdo z nich totiž do školy příliš rád nechodil.

Na konci školního dne už děti měly všechny přísady na experiment nachystané. Dohodly se, že vše provedou zítra.

Druhý den se o velké přestávce děti vkradly do učebny chemie.

„Máme myslím dost času celý experiment zhotovit,“ řekla Anička. A vyložila ze své tašky na lavici všechny ingredience. Adam zatím nachystal spoustu kádinek a zkumavek. Viktorka vytáhla knihu s experimentem a začaly míchat přísady dohromady. Za chvíli měly děti téměř hotovo. Stačilo už jen vše zamíchat a přidat poslední přísadu. Toho se ujal Adam. Poslední ingrediencí byly prasečí chloupky. Adam měl prasátka moc rád. Vytáhl pytlík plný prasečích chloupků a začal je sypat do kádinky s lektvarem.

V tom ale holky zaječely: „Né!“

„V knížce se přece píšou tři chloupky, ne celý pytel!“ řekly naštvaně. Ale bylo už pozdě. Adam už ho tam vysypal.

V kádince s lektvarem začalo najednou podivně bublat. Začalo to bublat tak moc, že se děti musely schovat do rohu třídy. Ale i tam se nakonec podivné nekonečné bublinky dostaly. Děti

se snažily bublinky zavřít ve třídě, ale ty byly tak silné, že ani třem dětem se nepodařilo dveře třídy zavřít a bublinky zastavit. Ty se začaly dál šířit po škole.

Za chvíli se celou školou prohnal podivný zvuk „bum, prásk, bum“. A bubliny všechny zmizely. Nezůstala po nich ani památka.

„Experiment se nám sice nepovedl, ale vypadá to, že si ničeho nikdo nevšiml,“ snažil se Adam rozveselit holky.

Najednou zazvonilo na hodinu, takže děti musely rychle běžet do své třídy. Ve třídě naštěstí vše vypadalo normálně, děti se jako vždy bavily, křičely nebo dojídaly svačiny. To ale netrvalo dlouho. Jakmile vstoupila paní učitelka Kocurová do třídy, místo toho, aby začala učit češtinu, pomalou blemcavou chůzí došla ke svému stolu a řekla:

„To máme dnes krásný den,“ a usmála se od ucha k uchu.

Všechny děti se na sebe ušklíbly a u toho se dívaly na špinavá okna od deště. Venku rozhodně nebyl krásný den.

To ale nebylo všechno. Pak paní učitelka potichu zahuhňala:

„Napíšeme si malý testík.“ A rozdala dětem papíry. Bohužel všechny otázky byly napsané pozpátku nebo úplně zpřeházeně. Děti tím pádem vůbec nevěděly, co po nich paní učitelka chce.

Paní učitelka se mezitím dobelhala ke své točící židli, posadila se na ni a začala falešně zpívat:

„Jééžíííškuuu, panáááčkuuu, jááá tě budu..... chrrrrrrrrrrrrrrrrr.“ A usnula.

V tu chvíli se jeden z žáků postavil a zakřičel: „Úča se zbláznila, jupííí!“

Anička, Viktorka a Adámek se na sebe nervózně podívali. To nevypadá dobře.

Naštěstí zazvonilo. Paní učitelka Kocurová radostně vyskočila ze židle a ladně jako laňka odskákala ze třídy. Všechny děti se radovaly, až na naši trojku.

„Musíme jít rychle zpátky do učebny chemie a pokusit se to rychle napravit. Je to tedy až moc popletené!“ řekla Viktorka.

Když děti běžely po chodbě, dívaly se na podivnosti, které se dějí v jiných třídách. Pan učitel Novák se ve třídě 3. B houpal na lustru. V 8. A si paní učitelka Bílá šťastně nandávala šlehačku na špinavou houbu od tabule. A paní učitelka Kocurová pořád ladně skákala po chodbě. A kdo ví, co se dělo v ostatních třídách. Děti neměly odvahu se jinde podívat.

„Co jsme to provedly?!“ pomyslela si s hrůzou Anička.

Třída chemie vypadala jediná normálně. Až na ten binec, který zde nechaly děti z jejich nepovedeného experimentu se školou naruby. Díky němu nemohly knížku s experimentem najít. Pak ale Viktorka zajásala: „Koukněte, co jsme našla!“

Děti k ní rychle přiběhly a podívaly se na knihu s názvem „Jak z popletené školy udělat zase normální“. Děti se na sebe usmály a začaly knihou listovat. Po chvilce narazily na kapitolu, ve které se psalo, že všechny potřebné ingredience jsou v daleké Tramtárii.

„Co je to Tramtárie?“ zeptal se zklamaně Adam. „To nikdy nenajdeme.“

Po chvíli začal do třídy proudit silný vítr. Knížka začala létat po třídě. A vtáhla děti dovnitř.

„Kde to jsme?“ zeptala se vyděšeně Anička.

„Řekla bych že v Tramtárii,“ odpověděla jí Viktorka a ukázala na ceduli vedle ní.

Tramtárie byla zvláštní, ale také nádherná. Všude bylo plno barev, zajímavé rostliny, ale i zvířata. Vypadalo to tam kouzelně.

„Tak když jsme tu, můžeme najít všechny přísady, abychom mohly naši školu vrátit k normálu“, řekla Anička a každému rozdělila část ze seznamu z knížky.

Netrvalo dlouho a děti znovu stály u cedule s nápisem „Vítejte v Tramtárii“. Tentokrát už ale měly všechny ingredience, které potřebují.

„Jak se teď dostaneme domů?“ zeptala se Viktorka. Odpověď přišla hned.

V dáli se objevila zářící barevná věc a přibližovala se k nim. Byla to duhová cesta.

„Určitě nás dovede zpět. Tak pojďte. Rychle!“ řekl nedočkavě Adam a rozběhl se k ní.

Holky běžely za ním. Cesta vedla z kopečka do kopečka, doleva doprava, až najednou bylo slyšet jen áááá. Duha byla najednou tak strmá, že děti po ní jely jako po klouzačce. Byl to skvělý zážitek. Ten ale musel skončit. A děti se ocitly zpátky před školou. Jejich škola však už vůbec nevypadala jako škola.

„Vše je naruby. A ti učitelé se chovají hůř než děti,“ pomyslela si v duchu Viktorka.

Škola stála na špičaté střeše, okna měla tvar geometrických útvarů a všude po stěnách byla prasátka.

„Proč jsou tu všude prasata?“ vykřikla Anička.

„Asi tam nemělo být tolik prasečích chlupů, že?“ řekl provinile Adam.

Děti rychle vběhly do školy, která už byla vážně úplně popletená. Učitelé chodili po rukou, někteří mluvili pozpátku a pan učitel Řádek začal dokonce na děti mluvit čínsky. Proto musely děti co nejrychleji najít učebnu chemie a pohromu napravit.

V učebně děti popadly první nádobu, která byla po ruce, a nasypaly do ní všechny přísady z Tramtárie a zamíchaly je. Nedělo se ale nic. Anička si smutně povzdychla. Vypadalo to, že už není pomoci.

Zvedl se vítr. Děti přes něj neviděly, co se děje. Když se vítr uklidnil, kouzelný elixír byl fuč. Co se stalo?

Děti opatrně nahlédly do chodby. Byla prázdná. Až na jejich paní učitelku Kocurovou, která po ní naštvaně kráčela a blížila se k nim. Už to nebylo ladné laní cupitání. Byl to dusot divé zvěře.

„Kde jste? To nevíte, že po zvonění máte být ve třídě na svých místech?“ zvýšila na děti hlas.

Děti se na sebe spokojeně usmály a šly s paní učitelkou zpátky do třídy. Vypadalo to, že školu vrátily do normálu a učitelé si nepamatují, že se vůbec něco stalo.

A to je konec mého vyprávění, milí čtenáři. Doufám, že se vám příběh líbil.